

SLOVENSKE LJUDSKE PRAVLJICE, PRIPOVEDKE IN PESMI

NAJ BABICA ŠE PRIPOVEDUJE?

Alja Ristovič

Dol pri Hrastniku, september 2011

UVOD

Pravljice. Sama jih v otroštvu nisem imela nikoli dovolj in to se nadaljuje še danes. Prijetno je potovati v domišljjski svet, pozabiti na skrbi in se poistovetiti s škrti, palčki, princeskami in konec koncev tudi s čarovnicami. Prijetno je doživljati čudeže, pa čeprav samo za nekaj trenutkov. In kot navaja Niko Grafenauer (1979), ni večjega veselja in užitka od tistega, ki nam ga pripravljajo čudežni dogodki v pravljicah. Ti so čudežni prav zato, ker se jim čudimo, čudimo pa se jim zato, ker so nenavadni, taki, ki jih v vsakdanjem življenju ni. Prijetno je opazovati izraze na obrazih otrok ob poslušanju pravljic. Na ta način vedno znova dobim potrditev, da pravljic resnično ni nikoli dovolj. Tudi danes ne, pa čeprav živimo v svetu nasičenim z gledanjem televizije in igranjem računalniških iger. Torej, **naj babica še pripoveduje?**

Za potrditev svojega mnenja o prebiranju pravljic sem učencem prvega razreda, ki obiskujejo podaljšano bivanje, prebirala pravljice iz knjige *Naj babica še pripoveduje*. Ob prvem branju pravljic me je nekoliko skrbelo, da bodo pravljice zanje prezahtevne, da pripadajočih vprašanj ne bodo razumeli, skratka da bodo naloge pretežke. Izbrala sem nekaj ljudskih pravljic in pesmi, ki smo jih nato prebrali, in izvedli naloge. Ob branju pravljic pa sem vedno znova ugotavljala, da naloge niso pretežke, le da je treba kakšno nekoliko prilagoditi. V pravljice in spremljajoče dejavnosti sem se zelo vživela, tako da sem večkrat dodala tudi kakšno svojo nalogo.

MOJCA POKRAJČULJA

Začeli smo s pravljicami o zajčku. Z učenci smo se najprej pogovorili o tem, kako izgleda zajček. Vprašala sem jih, ali menijo, da so bili zajci v preteklosti kaj drugačni. Učenci so menili, da so bili verjetno isti kot danes. No, pa pogledjmo ...

Najprej smo prebrali koroško ljudsko pravljico *Mojca Pokrajculja*. Ob tej pravljici smo se seznanili s pojmom ljudske pravljice in presenetilo me je, da so učenci o tem že precej vedeli. Sama sem si pomagala s predlogom Metke Kordigel Aberšek (2008) in jim ljudsko pravljico predstavila zelo preprosto:

»Ljudska pravljica je pravljica, ki si je ni izmislil čisto pravi pisatelj. Mož namreč ni bil pravi pisatelj, ker ni znal pisati (V starih časih ljudje niso bili zelo učeni in tudi večina odraslih ni znala pisati!). Toda njegova pravljica je bila tako lepa, da so ga ljudje vedno znova prosili, naj jim jo pove. In ti ljudje so jo potem pripovedovali svojim otrokom. Zmeraj znova. Ti otroci so zrasli, postali so očetje in mame. In svojim otrokom so pripovedovali svojo najlepšo pravljico. In tudi njihovi otroci so zrasli. In tako so se najlepše pravljice ohranile do danes!«

Z učenci smo se pogovorili tudi o koncu pravljice in ugotovili, da konec v tej pravljici ni bil srečen (živali so zajčka preteple in od takrat ima prednje tace krajše od zadnjih), čeprav se pravljice običajno končajo srečno. Učenci so si nato izmislili svoje srečne konce pravljic in jih narisali. Predstavili so jih sošolcem, jaz pa sem njihove nove konce pravljice zapisala in jih prilepila na njihove risbe.

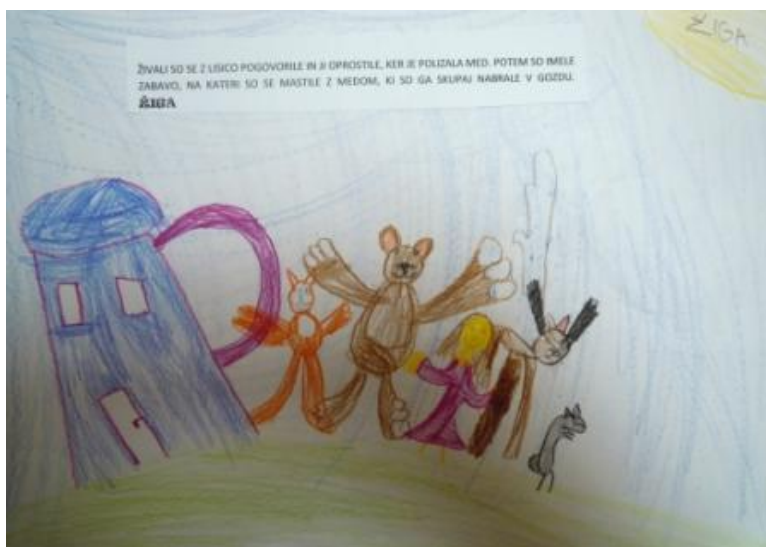
Slika 1: Spremenjen konec pravljice: Lisica je ponoči, ko je pojedla med, trdno zaspala in zjutraj so živali opazile, da se ji cedi med iz gobčka. Živali so jo okregale in lisica je užaljeno stekla v gozd. Vrnila se je s polno košaro medu. In tako so bili zopet vsi prijatelji.

(Marcel)

Slika 2: Spremenjen konec pravljice: Lisica se je opravičila, ker je polizala med. Živali so ji odpustile in vse skupaj so se odpravile v gozd po nov med.

(Nika)

Slika 3: Spremenjen konec pravljice: Živali so se z lisico pogovorile in ji oprostile, ker je polizala med. Potem so imele zabavo, na kateri so se mastile z medom, ki so ga skupaj nabrale v gozdu.

(Žiga)

Učenci so si nato ogledali tri slikanice *Mojce Pokrajculje*, jih primerjali med seboj in s prebrano pravljico. Ugotovili so, da so vse tri slikanice zapisane z velikimi tiskanimi črkami in na podlagi tega sklepali, da so namenjene otrokom njihove starosti. Vsebina slikanic je bila enaka, razlikovale so se le ilustracije. Najbolj smešne in zabavne so se jim zdele ilustracije Marjana Mančka, najmanj pa so jih pritegnile ilustracije Mare Kralj, saj so se jim zdele »preresne«. Za ilustracije Andreje Peklar so rekli, da so lepe in na splošno jim je bila ta slikanica najlepša. Verjetno je k temu prispevalo tudi to, da je bila pokazana slikanica zelo lepo ohranjena in precej nova, medtem ko je bila slikanica, ki jo je ilustriral Marjan Manček, že precej stara in obrabljena. Vsebino slikanic smo primerjali tudi z vsebino prebrane pravljice iz zbirke pravljic *Naj babica še pripoveduje*. Učenci so ugotovili, da je vsebina pravljice enaka vsebinam slikanic. Za ogled slikanic po likovni dejavnosti sem se odločila zato, da so bili učenci pri izdelovanju svojih risb čim bolj ustvarjalni.

Slike 4, 5, 6: Primerjava slikanic

OD KDAJ IMA ZAJČEK KRATEK REP

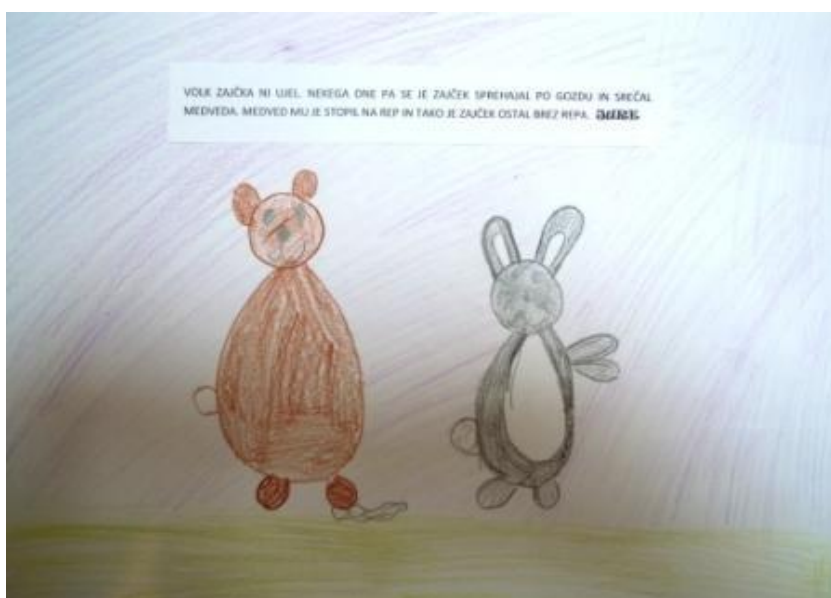
Naslednja pravljica, ki smo jo prebrali, je bila pripovedka *Od kdaj ima zajček kratek rep*. V prejšnji pravljici (*Mojca Pokrajculja*) so učenci izvedeli, zakaj imajo zajci prednje tace krajše od zadnjih, v tej pa je sledilo spoznanje, zakaj imajo zajci kratek rep. Učence je motiviral že sam naslov pravljice, ki je bil zanje nekakšna uganka. Prosila sem jih, naj zaprejo oči in razmislijo, zakaj ima zajec kratek rep. Po prebrani pravljici so imeli učenci na voljo dve nalogi; naj si izmislijo in narišejo svoj konec pravljice ali naj narišejo prebran konec pravljice (zajec ima kratek rep zato, ker mu ga je volk odgriznil). Od šestnajstih učencev so enak konec narisali le trije učenci, ostali so si izmislili svoje konce. Konce pravljic so mi pripovedovali ob risbah, jaz pa sem jih zapisala in prilepila na njihove risbe. Predstavili so jih svojim sošolcem.

Slika 7: Od kdaj ima zajček kratek rep?

Zajček se je spotaknil ob kamen in padel v mišjo luknjo. Miši so mislile, da je vlomilec, in so mu odgriznile rep.

(Anže)

Slika 8: Od kdaj ima zajček kratek rep?

Volk zajčka ni ujel. Nekega dne pa se je zajček sprehajal po gozdu in srečal medveda. Medved mu je stopil na rep in tako je zajček ostal brez repa.

(Jure)

Slika 9: Od kdaj ima zajček kratek rep?

Ko je volk lovil zajčka, se je zajček zataknil v trnje in si odtrgal rep.

(Lara)

Slika 10: Od kdaj ima zajček kratek rep?

Zajček je volku zbežal. Nekega dne pa si je zaželel, da bi imel krajši rep, zato mu ga je njegov prijatelj zajček odstrigel. (Nika)

Slika 11: Od kdaj ima zajček kratek rep?

Volk je tako dolgo tekel za zajčkom, da sta prišla do puščave. Takrat je bil zajček že tako utrujen, da ga je volk ujel in mu odgriznil rep. (Gašper)

ZAKAJ TEČE PES ZA ZAJCEM

Ker menim, da imajo učenci radi različne načine poslušanja pravljic, sem se odločila, da pripovedko *Zakaj teče pes za zajcem* poslušamo na zvočnem posnetku. Pravljica je zelo kratka, a hkrati za učence zanimiva in zabavna. Po končanem predvajanju se učenci niso mogli načuditi, da je lahko zgodba tako kratka. Pogovor je torej sprva potekal o tem, da so pravljice različno dolge, različno zahtevne za razumevanje in namenjene otrokom (in odraslim) različnih starosti. Učence sem vprašala, če so že kdaj videli kakšnega psa teči za zajcem. Hitro smo ugotovili, da se psi skoraj vedno

poženejo za zajcem, ko ga vidijo. In tako so dobili pravljíčno razlago, zakaj je temu tako.

Zaradi kratkega obsega pravljíce sem se odločila, da jo uporabimo tudi za govorno nastopanje. Dan po poslušanju besedila sem učence vprašala, če kdo želi samostojno pripovedovati pravljíco. Kar nekaj učencev se je opogumilo in so s svojimi besedami pripovedovali pripovedko *Zakaj teče pes za zajcem*.

LISIČKA JE PRAV ZVITA ZVER

»Zajčkovo poglavje« smo zaključili s slovensko ljudsko pesmijo *Lisička je prav zvita zver*. Učence sem vprašala, kako se je obnašala lisica v prebranih pravljícáh, kakšen je njen značaj. Ugotovili smo, da je poredna, hudobna, sebična in seveda zvita. Učenci so tako kmalu ugotovili, katero pesem se bomo naučili. Veliko učencev jo je že poznalo, zato smo se jo zelo hitro naučili in jo zapeli. Na koncu sem učence vprašala, kaj mislijo, kdo je zapisal to pesem. Skoraj vsi so se strinjali, da je pesem zapisal lovec, saj lisica ne zna »človeškega jezika«. Še enkrat smo se pogovorili o vsebini pesmi in ugotovili, da bi lovec verjetno pesem zapisal drugače (bi lisico ujel, ubil). Učenci so nato sklepali, da mogoče kdo razume lisičji jezik in je to pesem zapisal po njenem pripovedovanju.

Ker smo v razmeroma kratkem obdobju prebrali kar nekaj pravljíc, sem se odločila, da bomo naredili kratek premor, in smo nekaj dni posvetili dramatizaciji pravljíce *Mojca Pokrajculja*. Z učenci smo najprej v začetku tedna izdelali prstne lutke, nato smo vadili, v petek pa smo predstavo uprizorili. Učenci so igrali v treh skupinah. Čeprav si nekateri besedila niso najbolje zapomnili, so se pri igri zabavali in uspeli odigrati igro na edinstven, zabaven, otroški način.

Slika 15: Prstne lutke za igro Mojca Pokrajculja

Slike 16, 17, 18: Uprizoritev igre Mojca Pokrajculja

SEDEM LAŽI

Popotovanje v svet ljudskih pravljic smo nadaljevali s pravljico *Sedem laži*. Tako pravljica kot tudi naloga v knjigi *Naj babica še pripoveduje* sta se mi zdeli zabavni, zato sem se odločila, da preverim, kako ju bodo doživeli učenci. Najprej smo se z učenci pogovorili o tem, ali se oni kdaj zlažejo in kaj je bila najhujša laž, ki so si jo izmislili. Veliko učencev se je ob tem vprašanju spomnilo na prvi april in so naštevili, kaj vse so že »nahecali« mamico, očeta, bratca, sestrico, učiteljico ...

Ob branju so zelo pozorno poslušali in se vmes večkrat nasmejali, zato sem dobila občutek, da so se v pravljico vživeli in jo razumeli. Po branju sem učence vprašala, kaj bi se zgodilo, če ženska še ne bi rekla »*To je sakramenska laž!*«. Vprašala sem jih, če so pripravljeni pomagati najmlajšemu hlapcu, da se bo vseeno poročil. In tako je nastalo nadaljevanje pravljice:

Iz medveda so stisnili devet kadi medu. Ni trajalo dolgo, ko se je medved vrnil in zopet pojedel med. To je lovca tako razjezilo, da ga je ustrelil. Od medveda je ostalo le okostje, ki je čudežno oživel. Okostje se je odločilo maščevati. Poiskalo je med in ga zopet pojedlo. Ko je okostje polizalo med, je postajalo vedno večji medved. Na koncu je nastal medved velikan. A čeprav je bil velik, je bil precej boječ in je zbežal v gozd. In takrat je ženska rekla: »To je sakramenska laž!«

Učenci so se pri nadaljevanju pravljice zelo zabavali. Veliko so se smejali in si izmišljevali kar se da nemogoče dogodke. Predlagala sem jim (kot je priporočeno v knjigi), da se lahko to igro igrajo še kdaj drugič, ko jim bo dolgčas. In tako so nastajale nove kratke zgodbe o igračah, ki so oživele, o škratih itd.

O POVODNEM MOŽU

Iz sveta laži smo se prestavili v kraljestvo povodnega moža. Ker se je počasi bližal poletni čas, čas odhoda na morje, sem uporabila predlog motivacije Metke Kordigel Aberšek (2008) in v šolo prinesla potapljaško masko. Učenci so seveda takoj vedeli, kaj imam v rokah. Vprašala sem jih, če je kdo že gledal pod vodo z masko in kaj je videl. »Kdo živi pod vodo? In kdo živi še globlje pod vodo? In še globlje?« Na koncu sem dodala: »In najgloblje, čisto na dnu, tam, kjer je voda tako globoka, da se nihče ne more potopiti do dna, tam živi povodni mož.«

Najprej smo prebrali pravljico o dečku, ki se je igral ob vodi in padel vanjo. Povodni mož ga je odnesel v svoje kraljestvo in mu ponujal vse bogastvo, ki ga je imel. Deček pa nikakor ni bil srečen, saj sta bila zanj družina in dom največje bogastvo. Povodni mož ga je zato vrnil nazaj na breg in šel iskat svojo družino. Pri branju te pravljice je bilo zelo zanimivo opazovati izraze na obrazih otrok, saj so kar onemeli. V razredu je bila popolna tišina in prav vsi so z zanimanjem poslušali, kaj se bo zgodilo. O pravljici smo se nato pogovorili in ugotavljali, kaj je zanje največje bogastvo. Otroci so pričakovano po branju te pravljice odgovarjali, da so njihovo največje bogastvo starši ter bratje in sestre.

Izdelali smo enostaven strip. Ker vsi učenci še niso znali pisati, so stripe le narisali, nato pa so jih ustno predstavili.

Slika 19: O povodnem možu – »slikovni strip«

Slika 20: O povodnem možu – »slikovni strip«

Slika 21: O povodnem možu – »slikovni strip«

Zanimivost stripov pri upodobitvah povodnega moža je bila ta, da je veliko učencev (predvsem deklic) povodnega moža narisalo kot moškega oblečenega v črno ogrinjalo, na glavi pa je imel črn cilinder. Menim, da so učenci že poznali Prešernovo slikanico *Povodni mož*, katero so najverjetneje brali pri pouku na Prešernov dan.

Slika 22: Slikanica Povodni mož

V knjigi *Naj babica še pripoveduje* je še ena pravljica o povodnem možu. Ta povodni mož živi pod mlinom in je bolj hudoben od prejšnjega, saj ugrabi vsakega, ki se približa mlinu. Najprej je ugrabil sestro, ki je nesla bratoma malico. Ko jo ta želita rešiti, jima da za nalogo, naj spijeta žveplo in pojedsta baker. Ker tega ne moreta storiti, ju spremeni v proso. Sestro in brata reši šele najmlajši brat, kateremu uspe pojedsti baker in spiti žveplo, hkrati pa je močnejši od povodnega moža.

Z učenci smo se nato pogovorili, ali v obeh pravljicah nastopa isti povodni mož. Večina učencev je menila, da v pravljicah nastopata različna povodna moža, saj je ta iz druge pravljice veliko bolj hudoben. Nekateri so bili mnenja, da v obeh pravljicah nastopa isti povodni mož. Eden od učencev je razmišljal, da mogoče povodni mož iz prve pravljice ni našel svoje družine in je bil potem tako zelo žalosten, da ni nikomur drugemu privoščil sreče.

OB BISTREM POTOČKU JE MLIN

Za zaključek našega popotovanja po povodnem kraljestvu sem učencem predvajala posnetek pesmi *Ob bistrem potočku je mlin*. Pesem smo tudi zapeli, saj jo je večina učencev že poznala. Pogovorili smo se o besedilu pesmi in ugotavljali, kaj pomeni *cin, cin. Kaj tako lepo cinglja?* Učenci so pesem takoj povezali s povodnim možem in dejali, da zagotovo ta zvok prihaja od njega. Mogoče šteje svoje cekine ali pa se igra s svojimi igračkami iz stekla, srebra in zlata. Mogoče pa šteje dragulje ...

Ob pesmi smo tudi zaplesali. Naučili smo se ples, ki sta ga dva učenca že poznala, saj sta se ga naučila pri folklori. Ples je enostaven, hkrati pa zabaven in sproščujoč.

Slike 23, 24, 25: Ples Ob bistrem potočku je mlin

JUG IN PASTOREK

Jug in pastorek je pravljica, ki učence motivira k poslušanju s svojim začetkom: *nekoč je živel deček, ki je imel zelo hudobno mačeho*. Učencem se začnejo hitro porajati vprašanja: *Kaj se bo zgodilo? Kakšno hudobijo bo mačeha povzročila dečku?* Glede na to, da je v pravljicah lik hudobne mačeha večkrat prisoten, so učenci takoj vedeli, da bo sledilo neko neprijetno dejanje. Vprašala sem jih, ali poznajo katero pravljico, kjer nastopa hudobna mačeha, in kaj je zanjo značilno. Učenci so po pričakovanju našli tri njim zelo dobro poznane pravljice: *Pepelka*, *Sneguljčica* ter *Janko in Metka*. Mačeha, ki nastopajo v teh pravljicah, so opisovali kot grde, stare, hudobne, zlobne, skratka z negativnimi lastnostmi. Po tej uvodni motivaciji so učenci nestrpno pričakovali odgovor na vprašanje, kaj je hudobna mačeha storila tokrat. Ko sem pravljico prebrala oz. jo skušala čim bolj samostojno pripovedovati, sem po čustvenem premoru učence vprašala, kakšno je njihovo mnenje o tej mačehi: *Ali je bila bolj ali manj hudobna kot mačeha iz že poznanih pravljic?* Učenci so bili mnenja, da je bila prav tako hudobna kot mačeha iz pravljic *Janko in Metka* ter *Sneguljčica*, medtem ko je bila mačeha iz pravljice *Pepelka* nekoliko manj zlobna, saj *Pepelka* ni skušala ubiti.

Nato smo se lotili projekta izdelave slikanice. Z učenci smo se najprej dogovorili, kateri dogodki v pravljici so pomembni, nato pa so v parih izdelali ilustracije in mi ob njih pripovedovali, kaj se je zgodilo. Vse sem zapisala in besedila prilepila ob njihove ilustracije. Nekateri pari so narisali tudi po dve ilustraciji, zato ima naša slikanica kar 17 strani. Na koncu smo se skupaj dogovorili še o izgledu naslovnice, jo skrbno izdelali in slikanico razstavili v razrednem knjižnem kotičku. Skupaj smo jo tudi prebrali in si ogledali ilustracije.

Slika 26: Slikanica *Jug in pastorek*

BARČICA PO MORJU PLAVA

Meseca junija je bil čas, ko smo se v našem pravljичnem svetu odpravili na morje ... Učencem sem zapela pesem *Barčica po morju plava*. Mnogi učenci so pesem že poznali in so začeli prepevati z menoj. Ker pesem ne pove, kdo pluje na tej posebni pravljичni barčici, je to postala uganka, ki smo jo morali razrešiti. Ugotovili smo, da je to pravljična barčica in učenci so začeli naštevati različne pravljične in druge domišljijske junake, ki bi lahko pluli na njej. Pesem smo se naučili zapeti, nato pa so učenci barčice tudi narisali. Risali so s flomastri in z voščenkami, nato pa ozadje prebarvali s tempera barvo, kar je njihovim risbam dalo domišljijsko-umetniški vtis.

Slika 27: Barčice s pravljичnimi junaki

KO SE BABICA NAVELIČA PRIPOVEDOVATI

Pravljica *Ko se babica naveliča pripovedovati* je zelo kratka, zato sem jo učencem pripovedovala. Z učenci sem se najprej pogovorila o tem, kdo njim pripoveduje oz. bere pravljice in kako se ob tem počutijo. Večinoma so naštevili: *mame, očetje, starejše sestre, bratje*, nekateri pa so omenili tudi *babice* in *dedke*. Nekaj učencev je povedalo, da pravljice poslušajo le v šoli. Ob poslušanju pravljic so izrazili le pozitivne občutke, nekateri pa so povedali, da rajši gledajo risanke. Pravljica *Ko se babica naveliča pripovedovati* je na učence naredila pozitiven vtis, saj so se koncu pravljice nasmejali. Povedali so, da bi radi večkrat slišali takšno kratko in smešno pravljico. Nato sem jih vprašala, kaj bi storili, če bi jim odrasli prenehali pripovedovati pravljice. Glede na to, da večina učencev še ni znala brati, je bil najpogostejši odgovor, da bi prižgali televizijo ali računalnik in si ogledali risanko. Zato menim, da je branje pravljic v šoli v čim večji meri koristno, saj otroci tako razvijajo svoje domišljije, česar z gledanjem risank ne morejo.

ZAKLJUČEK

Branje pravljic bi moralo biti del vsakdana vsakega otroka. Pravljice niso le zabavne, so tudi poučne, prijetne, v nas vzbujajo pozitivne občutke. Omogočajo nam predvsem kratek umik iz realnega sveta, in to ne samo otrokom, tudi odraslim.

In zakaj bi brali le slikanice, polne pisanih, včasih že celo kičastih ilustracij? Zakaj ne bi za spremembo segli po *debeli knjigi*, polni skrivnosti? In zakaj si ne bi otroci sami, s pomočjo lastne domišljije v mislih ustvarjali svojevrstne ilustracije? Slikanice so vsekakor nepogrešljive in je branje le-teh pomembno ter morajo biti otrokom vedno dostopne. Menim pa, da moramo otrokom ponuditi tudi knjige, v katerih je zbranih več pravljic na enem mestu in niso tako bogato ilustrirane kot slikanice, ob katerih naj otroci sami, s pomočjo svoje domišljije, slikajo pravljice oz. njihove odlomke.

V knjigi *Naj babica še pripoveduje* so na enem mestu zbrane prekrasne, vedno aktualne ljudske pravljice in pesmi. Sprva so bili učenci ob knjigi nekoliko negotovi, saj se je razlikovala od klasičnih slikanic po večji debelini. Kmalu jim je postalo »*branje iz debele knjige*« motivacija, saj so bili nad pravljicami navdušeni, hkrati pa so vedeli, da vedno po branju sledijo naloge, ki so se večini zdele prijetne in zabavne.

Preden sem pravljico prebrala učencem v razredu, sem jo vedno doma večkrat prebrala sama, tudi na glas. Pomembno je, da učitelj ve, kaj bere in da pravljico tako dobro pozna, da jo zna že skoraj na pamet. Le tako lahko pravljico doživeto bere oz. pripoveduje in zraven spremlja tudi dogajanje v razredu (odzive otrok ob branju pravljice, izraze na njihovih obrazih).

V razredu smo poskrbeli tudi za to, da so se učenci med branjem udobno namestili; včasih so sedeli na blazinah, včasih pa celo tudi ležali. To je prispevalo med drugim tudi k temu, da so učenci začeli branje pravljic doživljati kot nekaj prijetnega in so želeli dogajanje ponoviti.

»*Debela knjiga pravljic*« je kmalu postala naša tedenska spremljevalka. Postala je del naše skupine, del oddelka podaljšanega bivanja.

Menim, da je takšno navdušenje učencev nad to knjigo dokaz, da učenci pogrešajo poslušanje ljudskih pravljic, da nanje včasih ob poplavi modernih slikanic, risank, risanih filmov, računalniških igric kar pozabimo.

Knjiga *Naj babica še pripoveduje* je lahko tudi v veliko pomoč učitelju, saj vsebuje predloge nalog in vprašanj, ki jih lahko izvedemo po branju. Naloge so kakovostne, saj so učence pritegnile, navdušile, hkrati pa so nam zelo popestrile preživljanje časa v podaljšanem bivanju. V meni so tudi prebudile mnogo lastnih idej, kaj vse bi lahko ob pravljicah še dodatno počeli, tako sem kakšno nalogo dodala tudi sama. Občutek, da je knjiga sama po sebi motivacija za otroke, me je spodbujal k nadaljnjemu delu s knjigo, in prispeval k temu, da jo bom uporabila še večkrat.

Zaključim lahko z mislijo Metke Kordigel Aberšek (2008):

»Domišljijo je treba trenirati.«

In ker je treba domišljijo trenirati, je treba brati pravljice.

VIRI IN LITERATURA

1. Kordigel Aberšek, M. (2010): Naj babica še pripoveduje? Slovenske ljudske pravljice, pripovedke in pesmi. Ljubljana: Mladinska knjiga.
2. Kordigel Aberšek, M. (2008): Didaktika mladinske književnosti. Ljubljana: Zavod republike Slovenije za šolstvo.
3. Möderndorfer, V. (1995): Mojca Pokrajculja. Koroška ljudska pravljica. Ilustriral Marjan Manček. Ljubljana: Mladinska knjiga.
4. Möderndorfer, V. (2009): Mojca Pokrajculja. Koroška ljudska pravljica. Ilustrirala Mara Kraljeva. Ljubljana: Založba Karantanija.
5. Möderndorfer, V. (2005): Mojca Pokrajculja. Koroška ljudska pravljica. Ilustrirala Andreja Peklar. Kočevje: Prešernova družba.
6. Zorec, M. (2010): Zakaj imajo zajčki preklano ustnico. Slovenska ljudska pravljica, pravljica z Gorenjske. Ilustrirala Marjana Šegula-Miš. Radovljica: Didakta.